

De straffelovsovertrædelser, der kunne medføre dødsstraf, var visse landsforræderiske handlinger, jf. straffelovens §§ 98 og 99, kvalificeret angiveri, jf. § 102, stk. 3, angreb mod statsforfatningen, jf. § 111, og manddrab, jf. § 237.

7. Ved lov nr. 195 af 3. maj 1978 blev adgangen til at idømme dødsstraf efter denne lov ophævet. Der henvises herom til Folketingstidende 1977-78, tillæg A, spalte 1571. Samtidig ophævedes hjemlen til dødsstraf i den militære straffelov.

Der er herefter i dansk ret ikke generel hjemmel til at idømme dødsstraf for selv de grovest tænkelige forbrydelser, uanset om de begås i fredstid eller krigstid.

8. Efter lov nr. 259 af 1. juni 1945 som ændret ved lov nr. 356 af 29. juni 1946 (straffelovstillægget) er der imidlertid hjemmel til at idømme dødsstraf for visse grove forbrydelser begået under besættelsen under anden verdenskrig. Det drejer sig om grove eller farlige forbrydelser, der enten er begået i tysk interesse eller med andet landsskadeligt formål. Om lovforslaget henvises til Rigsdagstidende 1945, tillæg A, spalte 102 og spalte 104-105. Loven er optrykt som bilag 2 til lovforslaget.

Straffelovstillægget gælder for handlinger begået i perioden 9. april 1940 til 1. juni 1947 og danner sammen værnemagerloven (lov nr. 406 af 28. august 1945) grundlaget for retsopgøret efter besættelsen. Værnemagerloven, der kriminaliserer visse former for erhvervsmæssigt samarbejde med besættelsesmagten, indeholder en strafferamme på fængsel indtil 4 år.

Efter straffelovstillæggets § 8, stk. 2, kan der idømmes dødsstraf (»livsstraf«) i tilfælde af kvalificeret angiveri, jf. straffelovens §§ 98 og 99, og angreb mod statsforfatningen, jf. § 111, såfremt de nævnte forbrydelser er udført under skærpente omstændigheder.

Endvidere er der i samme bestemmelse hjemmel til at idømme dødsstraf, når brandstiftelse, jf. straffelovens § 180, eller forvoldelse af sprængning, jernbane- eller anden transportulykke m.v., jf. § 183, stk. 2, har medført, at nogen har mistet livet eller er blevet udsat for overhængende livsfare.

Desuden kan der idømmes dødsstraf i tilfælde af manddrab, jf. straffelovens § 237, og såfremt forsætlig skadeforvoldelse efter straffelovens §§ 245-246 eller hensættelse i hjælpeløs tilstand efter § 250 er begået med henblik på at fremtvinge forklaringer eller tilståelser.

Straffelovstillæggets § 10, stk. 3, indeholder desuden en særlig bestemmelse, hvorefter tjeneste i Hi-

po-Korpset eller anden lignende organisation under visse betingelser kan straffes med dødsstraf.

Endelig er der i straffelovstillæggets § 12, stk. 2, hjemmel til at idømme dødsstraf i de tilfælde, hvor angiveri har medført, at nogen har mistet livet eller lidt alvorlig skade på legeme eller helbred. Dødsstraf kan ligeledes idømmes, såfremt forbrydelsen har givet anledning til, at vedkommende er blevet ført ud af landet eller berøvet friheden i længere tid. Også i de tilfælde, hvor de nævnte følger alene har været tilsigtet, kan dødsstraf bringes i anvendelse.

I medfør af straffelovstillæggets § 3, stk. 2, er der i anordning nr. 497 af 9. oktober 1945 fastsat nærmere regler om fuldbyrdelse af dødsstraf.

9. Lov nr. 395 af 12. juli 1946 om straf for krigsforbrydelser som ændret ved lov nr. 423 af 7. oktober 1947 indeholder ligeledes hjemmel til dødsstraf. Efter denne lovs § 3, stk. 2, kan der idømmes dødsstraf, såfremt en forbrydelse, der er omfattet af loven, er begået under de omstændigheder, der er nævnt i straffelovstillæggets § 8, stk. 2, eller under særlig skærpente omstændigheder i øvrigt. Loven er optrykt som bilag 3 til lovforslaget.

Loven om straf for krigsforbrydelser supplerer straffelovstillægget, der ifølge § 2, stk. 1, alene kommer til anvendelse på handlinger, der er foretaget af personer, som ved handlingens foretagelse havde dansk indfødsret eller var bosat i den danske stat.

§ 1 i loven om krigsforbrydelser giver hjemmel til at straffe udlændinge, der har stået i tysk tjeneste eller gjort tjeneste under en med Tyskland forbunden magt, og som efter dansk lov har begået strafbart forhold i Danmark eller til skade for danske interesser.

Endvidere indeholder lovens § 2 hjemmel til i Danmark at straffe de forbrydelser, der omfattes af overenskomsten af 8. august 1945 om retsforfølgning mod og afstraffelse af de europæiske akselandes større krigsforbrydere (»firemagtsoverenskomsten«), som Danmark tiltrådte den 3. september 1945, og den til overenskomsten knyttede statut for Den Internationale Militærdomstol.

Baggrunden for den særlige regel i § 2 er det system med hensyn til strafforfølgning af krigsforbrydere, der blev gennemført efter afslutningen af anden verdenskrig. De såkaldte »større krigsforbrydere«, hvis forbrydelser ikke var begrænset til bestemte lande, skulle retsforfølges ved den i henhold til »firemagtsoverenskomsten« oprettede Internationale Militærdomstol. Der henvises herved til overenskomstens artikel 1 og 2 og statuten for Den Internationale Militærdomstol, artikel 1 og 6, stk. 1. Krigsforbrydere, der ikke faldt ind under denne gruppe og